

Štoreški ŽELEZAR

Leto XX.

1980

JULIJ 1980

ŠT. 13

GLASILO DELAVCEV DELOVNE ORGANIZACIJE ŽELEZARNE ŠTORE

Narod hlapcev se je uprl

Vse do novejšega časa je bila tisočletna zgodovina slovenskega naroda zgodovina tlačanih, izkoriščanih, zgodovina zaslužnjenega ljudstva. Naša nesreča je bila, da prebivamo na zelo pomembnem evropskem križišču, ob pomorskih vratih. Na vse načine so poskušali, da nas pokorijo, iztrebijo, da nas zbrisajo z zemljevidov in tudi dejansko, obsojeni smo bili na popolno uničenje. Zadnji poskus so izvedle nacifašistične horde v zgodovinskem letu 1941. Z avstrijske, madžarske, italijanske in bolgarske strani so vdrli rablji, da nas dokončno iztrebijo.

A glej, narod zaničevanih in ponižanih se je v najtemnejših dneh svoje zgodovine uprl zavojevalcem. Ostalim narodom Jugoslavije so sledili tudi zavedni Slovenci. V urah najtežjih preizkušenj smo prijeli za orožje in se trdovratno upirali, ko so mnogi mlačeži napovedali, da je to boj brez upa in zmage. Petindvajset skupin, partizanskih čet in manjših skupin se je že zbiralo in 22. julija 1941 je šmarnogorska partizanska skupina oddala iz gozda v Pšatniku pri Tacnu več strelcev. Na hribovih okoli Celja proti Šentjurju je bila ustanovljena prva celjska partizanska četa 20. julija 1941, na Slemenih pri Resevni.

Ko je počil prvi strel pod Smarno goro pri Ljubljani, je okupatorska svojat ostrmela, z njo pa ves svet, omahljivci so se potuhnili. Partizani so z vstajo povedali vsemu svetu, da se je uprl tudi maloštevilni slovenski narod in da se bo boril do zmage. Če je vso našo preteklost označevalo neko splošno čustvovanje slovenskega človeka kot pripadnika odvisnega in nesvobodnega naroda, ki se bori za svoj goli obstoj, ker smo res bili nesvobodni narod, je podla izdaja vodstva bivše države v aprilu 1941 in okrutni postopek novih gospodarjev odprl ljudem oči. Zdrznili smo se in padla je odločitev: z ostalimi narodi Jugoslavije gremo v neizprosni boj. Odločiti je bilo treba med častjo in sramoto, med obstankom in poginom. Okupatorji so na naš odpor odgovorili z okrutnimi metodami razseljevanja, pobijanja rodoljubov, s streljanjem talcev. Kdor je ostal in imel v sebi še zdrav odnos do dogajanj, narodno zavest in odločnost, je našel mesto v vrstah upornikov, bodisi v delu na terenu, bodisi v partizanskih vrstah. Nastalo je narodnoosvobodilno gibanje, ki je imelo močno oporo v Osvobodilni fronti in je kmalu preraslo z gibanji ostalih jugoslovansko narodov v močno armado. Hkrati z organizacijo ljudske oblasti po narodnoosvobodilnih odborih je izvedlo na vsem jugoslovanskem ozemlju največji družbeni prevrat v zgodovini naših narodov. Tako pomeni ta važna zgodovinska odločitev 22. julija 1941 za Slovence korak v lepšo prihodnost.

Ob Dnevu vstaje slovenskega naroda, 22. juliju, se spominjamo vseh žrtev, ki smo jih dali za tako veliko stvar, kot je zmaga nad nasiljem, zmaga, ki pomeni povsem prerojenega človeka, zavedajočega se vere v pravico in enakopravnost, enakovrednost med narodi.

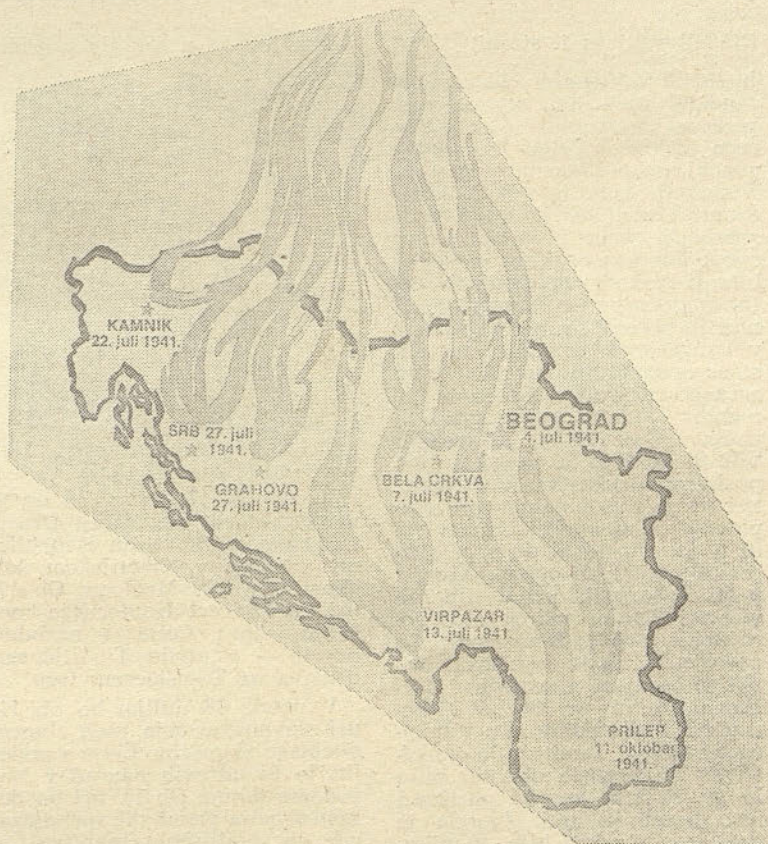
R. U.

V Ljubljani je bila 31. julija 1943 pred sodno palačo velika demonstracija za izpustitev internirancev. Sodelovalo je okoli 10.000 Ljubljancanov, predvsem žena. Ta demonstracija je bila vrh in obenem zaključek akcije, ki so jo ženske začele že februarja. Med demonstracijami je prišlo do krvavih pretepov z italijansko vojsko in policijo.

R. U.

V juliju 1938. leta je izšla prva številka Slovenskega poročevalca, legalnega glasila KP Slovenije. Zaradi tehničnih težav je moral list po dveh številkah prenehati z izhajanjem. Ponovno se je pojavil maja 1942 kot glasilo OF.

R. U.

20. julij - praznik celjske občine

Okrožni komite Komunistične partije v Celju je že v prvih dneh okupacije po pohodu nacističnih hord organiziral Vojni komite za Celje in Sav. dolino. Sekretar okrožnega komiteja je bil Franjo Vrunč. Vojni komite se je ob pripravljanju oboroženega upora opiral na mrežo javk, postavljenih že pred vojno, saj je komunistična partija predvidevala napad nacističnih in fašističnih hord na Jugoslavijo in Slovenija je bila ob vsem tem najbolj izpostavljena vdoru sovražnikovih oboroženih enot.

Dva dni pred dnevom, ki ga Slovenci štejemo za Dan vstaje, 20. julija 1941 je bila na terenu vhodno od Celja formirana Prva celjska četa. Na to območje se je naslanjala zaradi močnega števila industrijskega delavstva. V Celju je sekretar Tone Grčar vodil organizaciji komunistične partije in Osvobodilne fronte. S predelov med Voglajno in Savinjo je bilo mogoče nadzorovati strateško važno progno Zidani most—Celje—Maribor, hkrati pa si odpreti povezavo s Hrvatsko.

Težko prehodni teren je nudil borcev Prve celjske čete prirodno zavetje. Toda prebivalstvo tod okoli žal ni bilo dovolj politično zavedno, kot je bil primer z gospodarsko krepkejšim življenjem v Savinjski dolini.

Celjska četa je bila ustanovljena blizu hriba Resevna med Šentjurjem in Storami. Taborišče si je uredila blizu kmetije Mulejevih, po domače Resensko-vih. Ob ustanovitvi je imel nagovor borcev Franjo Vrunč-Buzdo. Končal je z dvignjeno pestjo in vzklikom: »V boj za svobodo!« Borce pa so mu odgovorili: »V boj!« Četi je primanjkovalo municije in orožja; razen tega je bila nenehno izpostavljena okupatorjevi obveščevalni službi. V noči na 4. avgust je četa požgala Catrov kozolec v Bukovžlaku, poln pridelkov in strojev. Ko sta si Franjo Vrunč in Peter Stante hotela 11. avgusta ogledati položaj okoli slivniške žandarmerijske postaje, so jima žandarji postavili zasedo. Stante se je izvlekel, Vrunč pa

(Nadaljevanje na 2. strani)

Proizvodnja slovenskih železarn v maju

Jeklarsko surovo železo ni na prodaj, ker ga v jeklarnah sami v celoti predelamo in še zmanjka ga. Maja pa je bila zadovoljiva edino proizvodnja jeseniških plavžev, saj je bila rekordna. Večina proizvodnih rezultatov je bila slabša kot aprila, ko smo ugotovili, da nas takšna proizvodnja ne more zadovoljiti. Pri blagovni proizvodnji, ki je predvsem merilo poslovne uspešnosti, so mesečni linearni načrt dosegli

edino v Verigi in Žižni. Železarne so zaostale za mesečnim načrtom celih 86 % in ker tudi predelovalci niso izvršili več kot 97 odstotkov načrta, je skupen uspeh 86 %.

Proizvodnjo surovega železa so dosegli na Jesenicah 112 % in v Štorah 101 %, tako da je skupen rezultat 110 %.

Izvršitev blagovne proizvodnje je bila v Železarni Jesenice 82 %, Železarni Ravne 95 %, Železarni

Štore 78 %, Plamenu 83 %, Tovilu 90 %, Verigi 101 % in Žižni 102 %. Dosežena količina blagovne proizvodnje v aprilu je v letošnjem letu najnižja mesečna količina in že dolgo ni bila tako nizka.

Tudi v količini in vrednosti izvoza še zdaleč ni bil dosežen mesečni načrt, kar samo stopnjuje nujnost še večjih naporov za do-

odpadka podaljšuje čase vlaganja. Pomanjkanje delovne sile, ali bolje rečeno prevelika odsotnost z dela povzroča izpad proizvodnje.

V teku je šesti mesec letošnjega leta in tako bo pol koledarskega leta naokoli in nikakor ne pridemo do tega, da bi poročali bolj razveseljuje podatke. Letošnje investicije ponovno zaostaja-

(Nadaljevanje s 1. strani)

je skočil v Voglajno, kjer so ga žandarji ujeli. Po besnem spopadu so ga odvedli v zapore Staroga piskra v Celju. Dva tedna pozneje so ga v Mariboru ustrelili. Komandir čete je postal Peter Stante-Skala, ki je umrl letos spomladi. Četa je imela nekaj spopadov z nemškimi policisti, bila pa je stalno preganjana. Dne 16. avgusta se je komaj umaknila iz obroča nemških vojakov v Langerjevih hostah. Umaknili so se proti Dramljam. Četa se je začasno razkropila. Ko se je komandir Stante poškodoval ob padcu po skalah, ga je nasledil Vilč Šlander, ki je na vse načine poskušal združiti vse člane čete, kar pa je bilo ob budnosti okupatorja in njegovih vohunov zelo težko. Po nekaj dneh je skupinica kakih 7 borcev krenila proti Bohorju in pri Pustih njivah pri Planini nad Sevnico obratunala za vodjo žandarmerijske postaje, ki jih je zasledoval. Zavili so nazaj in se ustavili v Zavškovem mlinu pri Brezah (Sentrupertu nad Laškim). Po izdajalcu obveščeni žandarji in policisti so 27. avgusta obkolili mlin in ga zažgali, ker se partizani niso hoteli predati. Zgorela je tudi stanovanjska hiša. V mlinu je zgorelo 7 borcev. Eden je skočil iz plamenov in smrtno ranil žandarja, nato pa se zrušil pod strelo.

Prva celjska četa, ki je delovala od 20. julija do 27. avgusta 1941. je žrtvovala polovico svojih borcev. Potem je razpadla. Značilno je, da je v skrajno neugodnih razmerah in izredno težkih pogojih pokazala veliko metro hrabrosti in požrtvovalnosti. Zelo važno je bilo, da je dvigala voljo za odpor in pogum v našem ljudstvu, ki je bilo izpostavljeno hudemu nasilju okupatorja, širila je strah med izdajalci, okupatorjevimi funkcionarji in priseljenimi »volksdojčerkami«. Tako je kot naša prva partizanska enota častno izvršila svoje poslanstvo.

V spomin na ustanovitev Prve celjske čete praznujemo krajani celjske občine 20. julija svoj občinski praznik.

Kot vsako leto, bo tudi letos potekalo praznovanje v znamenju številnih prireditve. Razen polaganja vencev pred spomenike in na grobove junakov iz osvobodilne borbe so predvidene številne prireditve.

Ker sovpada letos s tem časom tudi teden hortikulture in republiška razstava Hortikultura 80, je koordinacijski odbor pri Občinski konferenci SZDL za Hortikulturo 80 in občinski praz-

nik predvidel naslednje prireditve:

V ponedeljek, 14. julija, bo godba na pihala Zelezar priredila koncert po mestnih ulicah, s pričetkom ob 17. uri.

V torek, 15. julija, bo ob 18. uri odkritje skulpture o varstvu okolja v Mestnem parku. Ob 9. uri se bo pričel vezalski tečaj v Kmetijskem šolskem centru v Medlogu v organizaciji Društva vrtnarjev Slovenije, ki bo trajal do 17. julija.

V sredo, 16. julija, bo ob 18. uri otvoritev razstava »Cvetlično tihožitje« v Likovnem salonu v Celju. Ob 19. uri bo promenadni koncert pihalnega orkestra ZPD France Prešeren iz Celja.

V četrtek, 17. julija, bo ob 9. uri strokovno predavanje Društva vrtnarjev Slovenije za poklicne vrtnarje v Kmetijskem šolskem centru v Medlogu. Ob 19. uri bo koncert Komornega moškega zbora Celje — narodne pesmi — v atriju Turističnega društva na Tomšičevem trgu.

V petek, 18. julija, bo ob 11. uri slavnostna seja vseh zborov občinske skupščine Celje s podelitvijo Slandrovih nagrad v Narodnem domu. Ob 15. uri bo demonstracija vrtnarske mehanizacije na zemljišču vrtnarstva Celje v Medlogu.

Ob 16. uri otvoritev republiške vrtnarsko-cvetlične razstave v Mestnem parku.

Ob 17. uri promenadni koncert pihalnega orkestra ZPD France Prešeren v Mestnem parku.

Sobota, 19. julija, ob 9. uri posvetovanje: »Zelenje v industrijskem okolju« v organizaciji Zveze hortikulturnih organizacij Slovenije v dvorani Regionalne Zdravstvene skupnosti.

Ob 13. uri podelitev priznanj hortikulturnim in vrtnarskim delavcem.

Ob 18. uri nastop folklornih skupin Celje — Titov Veles v Mestnem parku.

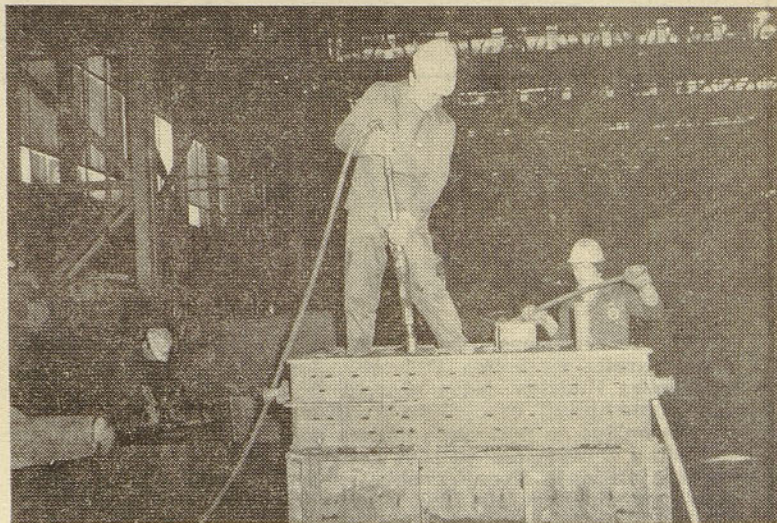
Ob 20. uri predavanje Staneta Tavčarja »Lepote Slovenije« v atriju na Tomšičevem trgu.

Nedelja, 20. julija, ob 19. uri zapiranje republiške vrtnarsko-cvetlične razstave.

V teh dneh bo v počastitev občinskega praznika več kulturnih, športnih in družabnih prireditve. Svečano bomo predali svojemu namenu več pomembnih gospodarskih in negospodarskih objektov.

Poskrbimo, da bomo s svojo prisotnostjo pri prireditvah pripomogli, da bo praznovanje potekalo čim svečanejšje.

R. U.

Sodelavci v livarni

sego načrta v prihodnjih mesecih.

Ob slabi blagovni proizvodnji je nemogoče pričakovati uspešno realizacijo vrednosti proizvodnje in lahko samo ugotavljamo, da je bila proizvodnja v aprilu slabša in da se je stanje možnosti, da bi se do konca leta približali ciljem gospodarskega načrta za tekoče leto poslabšalo.

Kje so vzroki slabih rezultatov? Eden najpomembnejših je gotovo pomankanje vložka, kar pa ni izključno posledica restrikcij pri uvozu. Vložka primanjkuje predvsem v predelavi. Vzdrževalni zastoji so večji od načrtovanih. Popravila so često podaljšana. Slaba kvaliteta v ognju odpornih materialov, manjša vzdržnost peči. Slaba kvaliteta jeklenega

jo in dvomim, da bomo do polletja porabili kaj več kot 30 % načrtovane vrednosti za investicije v letu 1980. Letošnje leto zaostajanja investicij ne bo bistveno vplivalo na izvršitev letnega načrta proizvodnje, določene posledice pa nastopajo predvsem v tem, da so dovršene investicije korišćene manj od predvidevanj v investicijskih programih.

Bojim se, da se bodo dosedanjim nevsječnostim pridružile še posledice devalvacije in da tudi letni dopusti, ki se pričenjajo ta mesec, ne bodo doprinesli k izboljšanju odsotnosti z dela. Podrobneje boste obveščeni zopet ob polletnih rezultatih dela.

Milan Marolt, l. r.

Nekaj iz preteklosti

Ko se je leta 1933 v Nemčiji fašizem polastil oblasti, je Komunistična internacionala opozarjala na veliko nevarnost — na bližajočo se vojno. Na 7. kongresu komunistične internacionale, ki se je pričel 25. julija 1935, torej pred petinštiridesetimi leti, so odobrili referata Georgija Dimitrova in Palmira Togliattija, ki sta predlagala partijam, naj začno ustvarjati enotne delavske in široke protifašistične fronte. Leta 1936 je zmagala Ljudska fronta v Španiji. Leta 1937 so na Kitajskem ustanovili protijaponsko ljudsko fronto. V Franciji je ljudska fronta zmagala na volitvah leta 1938. Priporočilo tega zadnjega kongresa Kominterne, ki jo je ustanovil Lenin, so uporabili tudi jugoslovanski komunisti. Pri nas se je iz ljudske fronte leta 1941 organizirala Osvobodilna fronta in pričela zmagoviti boj.

Prelomnico v našem socialističnem razvoju pomeni 21. julij 1948, ko se je začel V. kongres Komunistične partije Jugoslavije. Generalni sekretar KP Jugoslavije, Josip Broz Tito, je na njem podrobno prikazal in analiziral razvoj in pot jugoslovanske partije od leta 1934 do Petega kongresa. Delegati na kongresu so odločno zavrnila lažne obtožbe resolucije Informbiroja, ki je obtoževala našo partijo izkrivljanja marksizma in leninizma, podajanja v roke imperializmu in s tem vračanja na kapitalistični družbeni sistem, njeno vodstvo pa esesovstva, socialdemokratizma in kapitalizma. Po prekinitvi odnosov s Sovjetsko zvezo in drugimi socialističnimi državami smo po nekajletnih težavah krenili v našem razvoju strmo navzgor. Pri tem je imelo pogumno uvajanje samoupravljanja velik pomen, kar nam še danes priznava ves svet.

Tudi v odnosih ne bi škodilo nekaj jekla

V sobotni prilogi DELA z dne 28. junija 1980 je bil objavljen razgovor z IGORJEM URŠIČEM, predsednikom KPO SOZD Slovenske železarnice.

Glede na aktualno vsebino in ker večina zaposlenih ne prebira časopisa Delo, smo se odločili, da ta razgovor objavimo v našem glasilu.

Uredništvo

Igor Uršič: Preobrazba družbenoekonomskih odnosov je v praksi vendarle trši oreh, kot sem si predstavljal

SOZD Slovenske železarnice je verjetno ena najčvrstejših sestavljenih organizacij v naši republici, vendar pa tudi v njej poznajo tozdravsko zapiranje, ohlapno dohodkovno povezanost in podobne probleme, ki jih bodo vsekakor morali rešiti, če bodo hoteli nadaljnji razvoj slovenske črne metalurgije postaviti na trdnejše temelje. To bo n posled odvisno tudi od tega, kako bodo uredili odnose z našo kovinsko predelovalno industrijo, z rudniki ter seveda z drugimi jugoslovanskimi železarnami, saj je očitno, da v jugoslovanski črni metalurgiji ni prišlo še niti do usklajevanja interesov.

O teh vprašanjih so se z inž. Igorjem Uršičem, predsednikom kolegijškega poslovnega organa Slovenskih železarn, pogovarjali Franjo Krivec, Zdravko Stefančič in Boris Jež, ki je pogovor pripravil za objavo.

DELO: Kako kot predsednik poslovnega organa v eni najpomembnejših sestavljenih organizacij v praksi doživljate splošne politične deklaracije?

URŠIČ: Po osmih letih svoje profesionalne družbenopolitične dejavnosti sem ocenil, da je prišel čas, ko moram spremeniti področje dela. Zazdelo se mi je, da mi vendarle manjkajo nekatera spoznanja, s katerimi bi lahko dopolnil mozaik. Že pri svojem dosedanjem delu sem veliko občeval s poslovnimi organi in delavci in čestokrat so mi rekli tole: lahko vam je govoriti, toda težko je to izpeljati v praksi. Tu sem šele dobro leto dni in moram potrditi, da je preobrazba odnosov vendarle trši oreh, kot sem si bil prej predstavljal. Pa ne zato, ker ne bi bilo pripravljeno in vsestranske aktivnosti, ampak zaradi številnih načinov in poti, ki jih ubiramo. Kot družba smo v nekakšnem hibridnem stanju; nadvse smo aktivni pri organiziranju in vzpostavljanju samoupravnih odnosov, medsebojnem sporazumevanju in novih družbenoekonomskih odnosov nasploh, pri tem pa še vedno zadržavamo ob barikade ostankov administrativnega sistema, in resnici na ljubo, ob vedno nove administrativne posege. Pri tem si tudi povsem po nepotrebnem ustvarjamo probleme s tem, da nekritično iz administrativnega socializma prenašamo v samoupravnega nekatero preživele načine in metodologije medsebojnega občevanja. V zvezi s tem bi lahko naštel celo vrsto predpisov in navad, problemov s soglasji, administrativnih omejitev itd., ki niso nič drugega kot izraz nezaupanja do organiziranih delavcev, da se lahko o svojih najboljših življenjskih vprašanjih sami dogovarjajo in jih razrešujejo.

DELO: V čem je to hibridno stanje najbolj čutili, kako se kaže v notranjem življenju temeljne organizacije in v odnosih kolektiva s partnerji in z družbo?

URŠIČ: Če je že potrebno toliko administriranja, le-to ne sme omejevati delavcev v tozdih, da se na osnovah spoznanj ekonomskih in razvojnih zakonitosti sporazumevajo. Kabinetsko vrednotenje dela delavcev z določevanjem cen onemogoča razreševanje problemov našega gospodarskega in družbenega razvoja.

POVODENJ NEŽIVLJENJSKIH PREDPISOV

DELO: Večkrat ste že dejali, da se v sestavljenih organizacijah — vaši in drugih — giblje mo na meji med samoupravnimi in etatiističnimi. Kako se to kaže v praksi; je morda tisto etatiistično v ekspanziji in, če je, kaj jo poraja?

URŠIČ: To sem res nekajkrat rekel. Ta dilema se pojavlja predvsem zato, ker je v praksi čisto nemogoče organizirati samoupravljanje tako, da bi lahko v samoupravnih organih vsak trenutek obravnavali probleme in vprašanja. V naših delovnih organizacijah si stalno prizadevamo, da bi razvijali posluš, kaj je naša osnovna usmeritev v okviru katere moramo pripravljati odločitve in odločati, vendar pa nas sproti zaliva poplava različnih predpisov, ki v mnogih primerih urejajo stvari povsem neživljenjsko, nelogično ter nam tako onemogočajo boljše organiziranje in doseganje boljših gospodarskih rezultatov.

DELO: So za to krivi tudi postopki, ki jih terjata načelno izvajanje politike? V praksi bi morali biti ti postopki hitrejši. Za samoupravno sporazumevanje o skupnih naložbah je po predpisih, na primer, potrebno šest mesecev. V praksi pa je tako, da se je treba marsikdaj na hitro pogovoriti.

URŠIČ: Vse zadeve, ki so povezane z materialnimi obveznostmi, razvojnimi vprašanji itd. zahtevajo referendum oziroma ustrezne samoupravne postopke. Res so takšni postopki nekoliko dolgi, res pa je tudi nekaj drugega: če je zadeva v interesu vseh delavcev, je moč postopek bistveno pospešiti.

DELO: Slovenske železarnice so že kar dolgo povezane v sestav-

ljeno organizacijo. Sodi le-ta med tiste, ki obstajajo bolj na papirju? Kaj menite, zakaj SOZD pri nas še niso zaživele tako, kot smo se nadejali?

URŠIČ: Ocenjevati sestavljeno organizacijo, v kateri delaš, je precej nevhvaležna naloga. Vsaj glede na mnenja ustreznih družbenih institucij lahko rečem, da imamo razmeroma dobre samoupravne akte. Seveda je marsikaj, kar je v aktivih načelno sicer dobro urejeno, v praksi še nismo uspeli v celoti izpeljati. Imamo

Igor Uršič

64 temeljnih organizacij in 15 delovnih skupnosti. Odnosi med njimi še niso zadovoljivo urejeni, niti niso v celoti urejeni odnosi v SOZD. Posledica tega je, da so se nekaterne temeljne organizacije dobesedno zabubile in pri tem pozabljajo, da tozd ni ničesar, kar je izven delovne organizacije. Poleg tega moram reči, da številni predpisi pojma delovne organizacije sploh ne poznajo oziroma ga ne priznavajo. Naše železarnice imajo tudi po 20 tozdov, vsaka ima svoj žiro račun in lahko si zamislite, kako se nam zaradi ureditve medsebojnega plačilnega prometa denar dobesedno vali po dvorišču, medtem pa moramo v bankah najemati kredite za obratna sredstva po 12-odstotni obrestni meri.

No, nekatere stvari so v naši sestavljeni organizaciji tudi kar dobro urejene, na primer interna banka, ki je ena prvih institucij te vrste v Sloveniji, prav tako pa imamo tudi dobro zastavljeno razvoj, razvejano delo družbenopolitičnih organizacij itd.

DELO: Rekli ste, da so se nekatere vaše temeljne organizacije »zabubile« v svoje probleme. Kako pa je s tem, ko gre za snovanje skupne razvojne politike, za skupne naložbe?

URŠIČ: Po zakonu mora vsaka temeljna organizacija planirati; ko smo prvič zbrali in sesteli razvojne ambicije vseh tozdov, smo ugotovili, da bi za njihovo uredništev potrebovali toliko denarja, da ga niti ob izdatni pomoči drugih sploh ne bi mogli zbrati. Zdaj se dogovarjamo, katerim delom proizvodnje bi dali prednost, in ne dvomim, da nam bo uspelo. Mislim, da bo prav uspešno do-

govarjanje o tem v veliki meri tudi pripomoglo, da se bodo temeljne organizacije med seboj bolj povezale in da se bodo podrli vsaj nekateri plotovi. Druga stran pa so še neizpeljani dohodkovni odnosi med tozdi.

KREDITNE ODNOSE NADOMESTITI Z DOHODKOVNIMI

DELO: V našem gospodarstvu je še vedno vse preveč kreditnih odnosov, zelo počasi pa napreduje dohodkovno povezovanje združenega dela. Kdo je kriv za takšno stanje in kako bi ga bilo mogoče spremeniti? In napoved: ali ni prav obrestna mera tisti vzvod, ki najbolj spodbuja najemanje posojil?

URŠIČ: Ni dvoma, da so posojila, predvsem dolgoročna, zaradi nizke obrestne mere in visoke stopnje inflacije pravzaprav podarjena in da so privilegirane tiste tozdi, katerim so banke posebej naklonjene. Vendar reševanje alokacije sredstev ne kaže iskati v spremembi obrestne mere. Prepričan sem, da ta vprašanja lahko ustrezno reši le skupen dogovor o tem, kam in zakaj ter na kakšnih osnovah usmerjati razpoložljivo akumulacijo. Izhod je le v skupnih vlaganjih. Res pa je, da so ob tem nekatera praktična, ali če hočete, teoretična vprašanja še nedorečena. Recimo: nadomestilo za združena sredstva. V praksi imamo v lepo napisanih sporazumih v resnici kot tako nadomestilo le obrestno mero. Tako sovlaganje ni nobena spodbuda. Nasprotno — ob izgubi je lahko velik rizik. Ali je potem razumljivo, da ozdi raje vlagajo sredstva v banke kot pa da jih združujejo za skupne projekte? Poleg tega so pri mnogih dosedanjih skupnih vlaganjih največ koristi imeli tisti, ki so ponudili višjo ceno, manj pa sovlagatelj. Doseči bi morali, da bi sovlagatelj ves čas imeli pregled nad tem, kako se gospodari z združenimi sredstvi, tako da bi lahko sproti oblikovali ustrezne rešitve.

Dohodkovne odnose čisto preveč poenostavljamo. Največkrat tako, da naj partnerja štejejata dejanske stroške, nato pa naj si razdelita dohodek. Takšni »dohodkovni odnosi« so lahko le po tuha za slabo, neproduktivno delo. Zato bi vsekakor morali imeti dogovore o tem, kaj koliko lahko stane, koliko dela je treba za takšen ali drugačen izdelek, kolikšna sredstva so vložena, kakšna je produktivnost itd. Tega pa se v združenem delu še nismo pripravili lotiti, saj so nekateri deli združenega dela v monopolnem položaju, drugi imajo proste cene, tretji administrativno določene itd. Vsekakor pa bo potrebno izdelati nekakšen sistem konvencij, pri čemer bi morale sodelovati tudi strokovne ustanove, od katerih zdaj ni prav posebne pomoči.

DELO: Kako doživljate zdajšnji trenutek načrtovanja družbenega razvoja v prihodnjem srednjem (Nadaljevanje na 4. strani)

(Nadaljevanje s 3. strani)

njeročnem obdobju? Se vam zdi, da kritike, češ da slovensko gospodarstvo ni sposobno ponuditi zanimivih, pomembnejših projektov, letijo tudi na vas?

URSIC: Večji, smelejši in prodorni projekti so v tako razdrobljenem gospodarstvu, kot je slovensko, lahko le naključni, ne pa objektivna zakonitost. Mislim, da je zadnji čas, da se v Sloveniji dogovorimo, kakšen družbeni in gospodarski razvoj želimo, kaj v resnici zmoremo in kako bomo načrtovano dosegli. Bolje bi se morali dogovarjati kot doslej, kar pomeni da bi se mnogi morali v prid skupno dogovorjenih razvojnih programov odpovedati svojim prevelikim ambicijam.

Le poglobljeno samoupravno dogovarjanje je lahko recept, da v tem pogledu ne bi spet prihajalo do nesmislov. V črni metalurgiji, na primer, predlagamo pomembnejšo naložbo v jeseniško jeklaro, ki bi veljala okoli 7 milijard dinarjev. Čeprav je to manj, kot zdaj vlagamo v Sloveniji v poslovne prostore in upravne zgradbe, se glede tega projekta že pojavljajo pomisleki, češ ali ni to prevelik zalogaj za našo republiko. Pri tem je vsekakor potrebno poudariti, da smo v zadnjih šestih letih v črno metalurgijo vložili toliko, kot smo imeli obračunane amortizacije. S to naložbo pa bi dolgoročno rešili probleme proizvodnje jekla.

RAZDROBLJENA ČRNA METALURGIJA V JUGOSLAVIJI

DELO: Ali razvoj slovenske črne metalurgije snujete sami ali tudi v sodelovanju z ostalimi jugoslovanskimi železarnami? Obstajajo kakšna soglaganja delitev dela in podobno?

URSIC: Najprej to: vse jugoslovanske železarne skupaj so tako velike kot ena sama močnejša železarna v jeklarsko razvitejših državah. To pomeni, da smo razdrobljeni. Posledica tega je nižja produktivnost in višje cene. No, da bi bil problem še večji, se ne znamo dogovoriti niti glede delitve dela.

Slovenski železarji smo z ostalimi večkrat poskušali doseči ustrezne dogovore, vendar pa nam to doslej ni uspelo, saj ne gre pri tem samo za odnose notraj črne metalurgije, ampak tudi za razvojne koncepte posameznih republik, saj se le-te hočejo čim bolj razviti in zaokrožiti nekatere najpomembnejše segmente družbene reprodukcije.

Naslednje vprašanje se nanaša na položaj slovenskih železarn v republiškem gospodarstvu. Mi proizvajamo skoraj prav toliko jekla, kot ga kovinsko predelovalna industrija in strojegradnja pri nas potrebuje, vendar je prisoten razkorak med proizvodnjo in potrošnjo jekla. Predelovalci večidel uporabljajo masovnejša jekla in to v precej več kot kovinsko predelovalna industrija v drugih republikah. To strukturno neskladje bo seveda treba omiliti, ker ga je nemogoče (in nesmiselno) odpraviti. Potrebno bo medsebojno prilagajanje in obojestransko prestrukturiranje, pri čemer mislim, da se mora predelovalna industrija izraziteje preusmeriti v višjo stopnjo ob-

delave, na zahtevnejšo tehnologijo. Samo z jeklenim izdelovanjem konstrukcij ta dejavnost zagotovo ne bo doživela razcveta in uspešne vključitve v mednarodno delitev dela.

Seveda bomo v Jugoslaviji najbrž še imeli dražje jeklo kot železarsko razvite države; zato bi se morali skupaj s kovinsko industrijo in strojegradnjo dogovoriti, katere skupne proizvode sploh dolgoročno proizvajati in razvijati.

DELO: Vse kaže, da v jugoslovanski črni metalurgiji ni tudi nikakršne povezanosti z rudniki ter s proizvajalci drugih surovin in reprodukcijskih materialov. S tem je pravzaprav že na začetku onemogočeno, da bi delali kvalitetno in ceneje.

URSIC: Dolga leta smo imeli v Jugoslaviji zelo sproščen uvoz polizdelkov, ki so bili precej cenejši od domače surovine. Tako so zrastle velike valjarniške zmogljivosti, saj je bilo na ta način mogoče ustvarjati visok dohodek. Posledica tega je, da imamo zdaj številne valjarne, ki v svoji proizvodnji ne uporabljajo niti kilograma svojega vložka. Nekatere železarne so sicer skušale ohraniti ustrezno razmerje med primarno proizvodnjo jekla in valjarniški zmogljivostmi, vendar pa so naložbe v proizvodnjo jekla izredno visoke. Končni rezultat: imamo nahajališča železove rude, premalo pa smo skrbeli, da bi usposobili rudnike in tako zmanjšali uvoz rude.

DELO: O tem, kako bi morali vlagati v rudnike, smo govorili že pred mnogimi leti. Ničesar pa verjetno nismo storili tudi za to, da bi ceneno železovo rudo dobili iz dežel v razvoju.

URSIC: Za nastop v deželah v razvoju je potrebna dobra organiziranost celotne jugoslovanske črne metalurgije. Slovenske železarne same nimamo v tem pogledu večjih možnosti. Naposled pa tudi jugoslovanske železarne, saj smo vsi skupaj tako neakumulativni, da pravzaprav sami ne moremo zbrati potrebnih sredstev za nastop v deželah v razvoju.

NEUREJENE RAZMERE V IZVOZU JEKLA IN JEKLENIH IZDELKOV

DELO: Kako je z izvozom slovenskih železarn, katere dileme se pojavljajo v zvezi s tem? Ali ne bi mogoče z izvozom vaše proizvodnje, predelane v zahtevnejše izdelke, le več zaslužili?

URSIC: Zunanjetrgovinska menjava je eden naših pglavitnih problemov. Čeprav smo bazična industrija, so nas zadnji ukrepi potisnili v isti koš z najprodornejšimi industrijskimi panogami, kot so elektronika, kemična industrija itd. Ker pač ne moremo proizvajati brez uvoženih reprodukcijskih materialov, rezervnih delov itd., smo tako primorani hitro povečevati izvoz, ki že drugo leto raste po stopnji 47 odstotkov. Primanjkljaj deviz v slovenskih železarnah je v dveh letih zaradi podvojenega izvoza manjši kot v kovinsko predelovalni industriji. Še nadalje si bomo prizadevali, da bi z lastnim izvozom v čim večji meri pokrivali uvoz reprodukcijskih materialov in rezervnih delov, medtem ko za nakupe opreme seve-

da ne bo deviz. Še nadalje pa se bomo povezovali s tistimi predelovalnimi ozdi, ki so izvozno usmerjeni in v svoje izdelke vgrajujejo naše jeklo.

Problem so v tem pogledu tudi republiške meje. V ostale republike prodamo okoli 40 odstotkov svoje proizvodnje, vendar pa od tam nismo dobili še niti ene devize. Tudi v primerih, ko so nam bili potrošniki pripravljeni pomagati z devizami, ni bilo iz vsega nič, saj je takšnemu dogovoru najprej stopila na prste republiška SISEOT, v kateri ima sedež naš partner, potem pa tudi naša, ker niso bile razčiščene plačilno devizne bilance.

DELO: V sestavljeni organizaciji imate verjetno tudi kaj ponesrečenega. Kaj, na primer, pravite o tovarni traktorjev v Štorah?

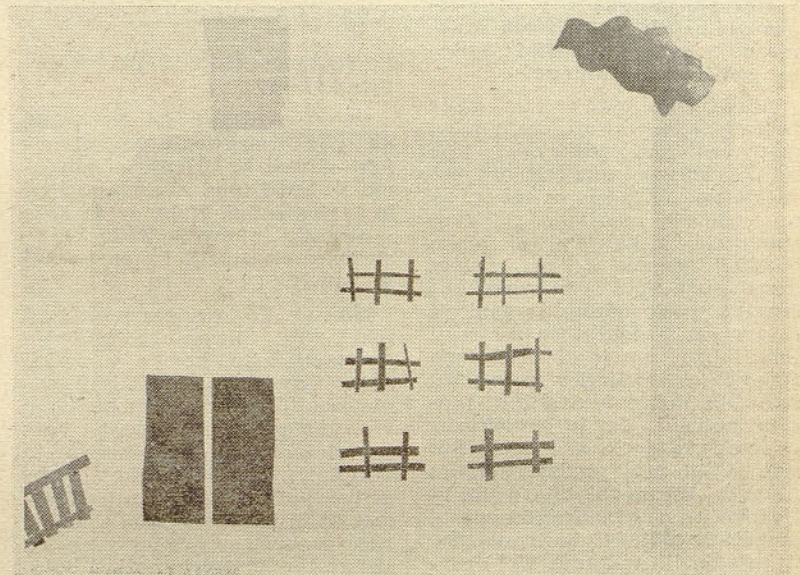
URSIC: Res je. To ni najbolj posrečena naložba. Veliko strokovnjakov je taki naložbi nasprotovalo, pa je kljub temu ugledala luč dneva. Odločitev vseh, predvsem delavcev v Štorah, je da v tem letu zadevo razčistimo, saj tovarna traktorjev ne sodi najbolj v okvir slovenskih železarn. Drugače pa je z ostalo predelovalno dejavnostjo v železarnah, saj to terjajo proizvodne zmogljivosti, ki jih imamo. Sami,

za primer, predelamo okoli 11 odstotkov svojega jekla, vendar pa ta predelava prinese precej večji delež dohodka. Delamo v glavnem tisto, česar še ni na domačem tržišču. Prav zaradi tega, da bi uredili vprašanje glede proizvodnje in predelave jekla, pa predlagamo ustanovitev planske poslovne skupnosti.

DELO: Takšna poslovna skupnost je že obstajala.

URSIC: Poslovna skupnost za jeklo je bila ustanovljena z družbenim dogovorom in predstavlja zametek planske poslovne skupnosti, vendar pa v njej ni vseh tistih, ki so največji potrošniki jekla v Sloveniji. Ustanovljena je bila po meri sestavljenih organizacij, ki pa v praksi niso najpomembnejši potrošniki jekla. Zato je treba oblikovati takšno samoupravno združbo, ki bi ustrezala resničnim potrebam in interesom slovenskega železarstva in kovinsko predelovalne industrije ter strojegradnje.

Planiranje razvoja, usmerjanje akumulacije, uresničevanje skupne odgovornosti za višjo stopnjo predelave jekla na zahtevnejši tehnologiji, ob večjem deležu lastnega znanja so nujni predpogoji učinkovitega vključevanja v svet. To je realno dosegljivo in hkrati naša edina alternativa.

Naša tovarna — lepljenka. Kovačič Andeja OŠ Štore

NAŠI INOVATORJI MED NAGRAJENCI

V petek, 27. junija 1980, je bila v Narodnem domu v Celju že tradicionalna podelitev nagrad in priznanj INOVATOR Celje. Nagrade in priznanja podeljujeta OK SZDL Celje in Občinska raziskovalna skupnost Celje, in sicer za najboljše dosežke na področju inovacijske in raziskovalne dejavnosti.

Nagrade in priznanja se podeljujejo za dosežke iz preteklega leta. Prejmejo jih lahko inovatorji s področja množične inovacijske dejavnosti, razvojni, ostali strokovni, vodilni in vodstveni delavci za pomembne dosežke pri razvijanju in uvajanju novih izdelkov, novih tehnologij, nove opreme in napredne organizacije v proizvodnji in poslovanju. V tretjo skupino sodijo raziskovalci, ki lahko prejmejo nagrade za pomembnejša raziskovalna dela v okviru ali za potrebe organizacije združenega dela občine Celje itd.

Iz naše delovne organizacije so za dosežke na področju množične inovacijske dejavnosti prejeli nagrade in priznanja Miloš Stanojevič iz tozd vzdrževanje (nagrada in plaketa) ter Mirko Gajšek iz tozd valjarna II in Ivan Sekolec iz tozd vzdrževanje (nagrada in priznanje).

Nagrajencem iskreno čestitamo.

D. K.

Hacetov nagrajenec

Vsako leto gasilska zveza SR Slovenije podeljuje Hacetova priznanja in nagrade najboljšim delavcem na področju gasilske dejavnosti. Matevž Haca je bil prvoborec, komisar v NOB, pred in po vojni eden najaktivnejših delavcev v gasilstvu in tudi plodovit pisatelj.

V spomin na njegovo vsestransko aktivnost, prav posebej pa na enkratno življenjsko delo na področju gasilstva v naši republiki, Gasilska zveza Slovenije podeljuje priznanje tistim, ki na področju gasilske dejavnosti dosegajo izjemne uspehe. Letos je to veliko priznanje in nagrado prejel naš sodelavec Krumpak Stefan.

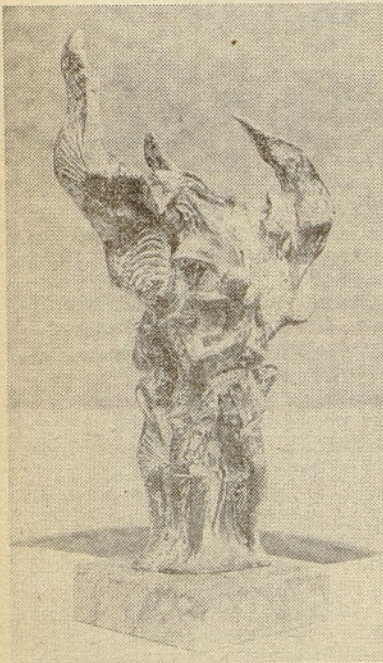
V kratkem razgovoru sem mu zastavil nekaj vprašanj, na katera mi je Stefan odgovoril takole:

Kdaj si rojen in od kod si, Krumpak Stefan?

Rojen sem 7. julija 1923. leta na Vinskem vrhu v občini Smarje pri Jelšah. V družini malega kmeta nas je bilo šest sinov. Težko je bilo doma, zato smo morali kmalu za delom. Kot 12-letni fantič sem že moral skrbeti zase in tudi prve obleke sem si kupil za svoj, prisluženi denar.

Kdaj si prišel v našo delovno organizacijo, med železarje?

Leta 1948 sem odslužil vojaščinu in 4. novembra istega leta vstopil v Železarno, v valjarno. Tu sem opravljal vsa dela, ki so bila tako značilna in še skoraj ista kot danes, čeprav se stara, dobra valjarna le modernizira.

Skulptura prikazuje gasilca z otrokom v naročju v ozadju ognjeni zublji

Kdo te je potegnil v gasilske vrste in katerega leta?

Na pobudo gasilskih veteranov, tovariša Rozmāna Mihe in danes že pokojnega Balaskoviča Jakoba, sem leta 1951 stopil v gasilske vrste, katere je vodil neutrudni predsednik, tovariš Mežek Franc.

Gasilci so resni, požrtvovalni, pa tudi veseli ljudje?

Da, res je. Gasilci so enkratni ljudje. Odrečejo se marsičemu, vadijo, se spoznavajo s sodobnimi pripomočki za reševanje in gašenje in, kar je najpoglaviteje, v vseh nesrečah so prvi, ki priskočijo na pomoč, ko ne-sebično žrtvujejo svoj prosti čas v primerih požarov, poplav in drugih nesreč. Znani smo tudi po dobri organizaciji proslav, tekmovanj in poskrbimo tudi za sproščenost gasilcev, njihovih družin in krajanov.

Po »činu« si višji gasilski častnik prve stopnje?

Napredovanje je želja vsakega pionirja, pionirke, mladinke, mladince, gasilke in gasilca. Tako je bila tudi moja želja, da pridobim novo znanje na gasilskem področju. Seveda sem opravil vrsto tečajev in šol, od začetnega do strojniškega pa do »čina«, ki ga danes imam. Moram priznati, da naš naraščaj zelo rad obiskuje osnovne in začetne tečaje z željo, da bi več dosegel. Prav pri nas, gasilcih, je ta šola zanimiva, pestra in življenjsko potrebna, zato je v naših šolah bil, je in upam, da bo pri mladih še vedno zanimanje za vstop v gasilske vrste.

Dobil si Hacetovo nagrado, kaj ti pomeni?

Da, vsekakor je to priznanje za delo, ki sem ga vedno vestno in z veseljem opravljal. Res sem posvetil veliko truda in pozornosti vzgoji gasilskega kadra v društvu, v občinski gasilski zvezi in v regiji. Tu je delo v civilni zaščiti, tu je Rdeči križ, tu so krvodajalci, pa delo z mladimi na šolah... Ne bi našteval. Mislim, da mi je Hacetova nagrada in priznanje vzpodbuda, kljub rahlemu zdravju, za nadaljnje, še aktivnejše in plodovitejše delo. Mislim, da je to priznanje tudi priznanje društvu, štorskim gasilcem, pionirjem, mladim in veteranom.

Z leti si, Stefan, dobil vrsto priznanj za marljivo in vestno delo, najsi bo pri gasilcih, sindikatu, družbeni samozaščiti, krvodajalstvu, delavskem samoupravljanju. Katere priznanje ti je najdragocenejše?

Vsekakor priznanje tovariša Tita, red dela s srebrnim vencem, pa medalja dela, priznanje OF, gasilske zveze Jugoslavije in sindikatov.

Član SKOJ si postal leta 1947, član ZK pa dve leti pozneje. Ne bom te spraševal za dobro opravljene naloge, pač pa za tiste, ki jih nisi ali nisi, ki ti še grenijo življenje?

Mislim, da sem zadovoljen s svojim delom v preteklosti in z opravljenimi nalogami. Veliko smo dosegli, naredili. Ne, ni ali pa so redki primeri, da nisem ali nisimo opravili danih nalog. Pa vendar, kanček grenkobe je. Preveliko ljudi misli samo na sebe. Ne gledajo kaj se dogaja, niso aktivni, so pasivni. Preprosto jih nič ne briga. Ne znajo ceniti skupnega dela, želijo doseči več na vseh področjih danes tako razgibanega življenja.

Vodiš poklicne gasilce v železarni. Je razumevanje za gasilce, ali je potreba samo takrat, ko kličejo in ko je dostikrat zadnji hip?

Vrsto let vodim poklicne delavce gasilske reševalne službe. Veliko truda smo morali vložiti, pa tudi strokovno prikazati našo sposobnost in aktivnost, da so nas začeli ceniti, da smo potrebni. Mislim, da je razumevanje za našo prepotrebno gasilsko reševalno dejavnost. Nešteto preventivnih sodelovanj na plinovodih, uspešno pogašenih začetnih požarov, pri črpanju voda itd. priča, da smo tu, da smo potrebni. Seveda, ko pride do nesreče, do požara, pridemo »zadnji hip«, vendar in upamo, da še vnaprej, pravočasno!

Razvoj železarne gre naprej, ker mora slediti novitetam. Ali je dovolj prometnih sredstev, opreme?

Prometna sredstva so zadovoljiva. Seveda moramo misliti naprej, kajti tehnika, tehnologija zahtevata sodobna gasilna sredstva, sodobne indikatorje. Za izpopolnitev in izboljšanje tehnične opreme je močno pripomogla samoupravna interesna skupnost za požarno varnost, saj je prispevala 70 % potrebnih sredstev. Manjkajo nam še reševalni pripomočki za dihalne organe, avto-

matski javljalci požarov in stabilni indikatorji za pline.

V družini vas je bilo šest fantov. Se v prostem času srečujete? Sicer pa, kako je s prostim časom?

Nas je še pet bratov. Zelo radi se srečujemo, pogovarjamo in obujamo spomine, čeprav smo razkropljeni po celi ožji domovini. Rad se pogovarjam s stanovskimi kolegi, prijatelji. V prostem času hodim v naravo, gradiva pa si z ženo mali vikend tam, kjer sem doma.

Pa še to. Za kakšen poklic bi se odločil, če bi se povrnil v tista leta, ko si prvič začel delati?

Verjetno za isti. Mislim, da je gasilstvo in reševanje nekaj posebnega. Je pestro, zanimivo, nevarno, pa tudi močno odgovorno. Pomagati ljudem v nesreči, reševati družbeno in privatno lastnino, reševati človeška življenja je sicer dolžnost vsakega državljana, vendar ta dela človeka plemenitijo, kajti kljub nesreči je najsvetlejši trenutek takrat, ko si nekaj obvaroval, predvsem človeško življenje.

Vlado Renčelj

Tovariš Krumpak. Prejeto priznanje je tudi priznanje društvu, štorskim gasilcem, mladim in veteranom

Dejavnost DIT

Na zadnjem občnem zboru društva 18. 1. 1980 smo ugotavljali, da je za primerno aktivnost članov potrebno najti nove možnosti angažiranja. Posebna pozornost je veljala tudi izbiri članov za novoizvoljeni upravni odbor društva. Po preteku polovice koledarskega leta ugotavljamo, da nam je oboje v določeni meri uspelo.

Naše društvo je po članstvu zelo specifično. Pravzaprav bi se moralo imenovati strokovno društvo, saj ne združuje le tehnikov in inženirjev, pač pa so člani iz vseh strok, ki so potrebne pri delu v železarni: metalurgi, strojniki, elektrotehniki, pravniki, gradbinci, kemiki, ekonomisti, varnostniki, organizatorji in delovodje. Eno od osnovnih načel je medsebojno spoznavanje, spoznavanje različnih strokovnih področij dela, izmenjava informacij in skupno iskanje rešitev problemov, s katerimi se vsak dan srečujemo pri svojem delu. Novo kvaliteto našemu delu je dalo v zadnjem času tudi sode-

lovanje z DIATI in aktiviranje našega članstva na področju inovacijske dejavnosti, kar se že kaže tudi v številkah. Skupno z društvom DIATI se trudimo za kar najtesnejše sodelovanje.

Eno od vodil pri sestavljanju tem za strokovne debatne večere je bilo, da naj te ne bodo preozko usmerjene, tako da ne bi pritegovale le ozkega kroga poslušalcev. Naj naštejemo naslove letošnjih predavanj, ki se jih je udeležilo v povprečju 30 članov:

— Uvajanje NC tehnologije
— Ekonomski položaj Železarne Štore v sedanjem gospodarskem trenutku

— Interna standardizacija kot eden od pogojev za uspešnost investicij — s posebnim oziranjem na hidravlično opremo.

Na zadnje temo smo priredili skupno s TOZD vzdrževanje in predstavnikom firme Rexroth, ing. Markom, seminar za vzdrževalce, ki se ga je udeležilo v dveh dneh 34 delavcev.

(Nadaljevanje na 6. strani)

Na obisku pri brigadirjih

Ze ob peti uri zjutraj smo se odpravili na pot. Obetal se je lep, vroč dan, vozariti se v avtu v soparici (prejšnji dan je deževalo) pa ni ravno prijetno. Tone, Lada, Vojko in avtor sestavka, to je bila štiričlanska delegacija, ki naj bi obiskala brigado Cvetka Jerin, katere pokrovitelj je sindikat naše tovarne.

Z nami sta se odpeljala v Siskak, kjer dela brigada, še predstavnik občinske konference mladine. Tri ure kasneje smo bili že v Sisku, starem mestu s 50.000 prebivalci. Celotno pot mimo Sentjurja, Podčetrtka, Kumrovca do omenjenega mesta bi bilo zanimivo posebej opisati. Lepota in zgodovina Zagorja, posebej Kumrovec in Klanjec prevzameta potnika. Tudi »dobrih go-

stiln« je tod nekaj, čeprav pravi Šifrer v svoji znani pesmi, da jih je vse manj.

Cestni promet v Sisku usmerjajo dekleta v belih oblekah in z belimi klobučki na glavi. Prav lepo, v Sloveniji so prometniki uniformirani — tudi dijaki in študentje.

Tabor ORA SISAK smo po manjših zapletljajih le našli: barakarsko naselje z vzorno urejenimi paviljoni, ambulanto, družbenimi prostori, »komandno« barako z brigadirsko radijsko postajo, odrom s tribuno na prostem in še veliko podobnega. Dežurni tabora nas je odvedel v stavbo sekretariata, kjer so nas

svojo dolžnost. Ker sem bil sam že trikrat v brigadi, vendar tam v petdesetih in šestdesetih letih, me je zanimalo, kako delajo sedaj. Tito je dejal mladini, da morajo biti cement, ki bo trdno združeval vse narode naše domovine. Morda se bratstvo in edinstvo nikjer tako živo ne pokaže kot v armadi in delovnih brigadah. Po podedovani nerazvitosti, ki jo je stopnjevalo vojno razdejavanje, je bilo treba začeti graditi iz nič — za boljše življenje. Takrat so na progah, cestah, nerazvitih območjih zapeli krampi brigad. Dandanes res ni treba več tako silovito krampati, enotnost med narodi federacije pa je ved-

bilo, in kakšno leto mlajšo Šipatarico iz prištinske brigade, kako sta bila celo popoldne skupaj. Gledala sta se, pogovarjala — kot sem slišal iz komandantovih ust, je za njuno prijateljstvo dala pobudo deklica. Pa so komaj tri desetletja minila, ko so tam doli v Prištini odpravili feredže. Zato mi je bila »ljubezen« teh dveh mladih všeč.

Drugače je danes, res. Toda vse je drugače, tudi mi, starejša generacija — predgeneracija sedanjih mladine. Včasih smo v brigadi peli: »Klor, brom, pantakan, to je naše geslo.« Zdaj še klorirajo vodo, tudi pantakan je menda še potreben, ne vedo pa za brom. In prav je tako. Tabuje je mladina odpravila, obdržala pa ljubezen. To besedo smo včasih izgovarjali potih, ali pa smo se je ogibali. Lažna morala.

V brigadi Cvetka Jerin so dijaki in delavci. Študentov ni. Pa tudi v drugih brigadah jih ni. To pa ni dobro... Polni vtisov smo se pozdravili z brigadirji v večernih urah. Mislili smo kot Andrej Šifrer v svoji »Vse manj je dobrih gostiln« in se brez ustavljanja pripeljali v Store. Jok

HO - RUK

(Nadaljevanje s 5. strani)

V dneh 18. do 21. junija smo organizirali strokovno ekskurzijo s 44 udeleženci v ZRN. V Lohru na Maini smo si ogledali livarno odlitkov za hidravliko, obdelovalnico z modernimi NC in CNC obdelovalnimi stroji, montažo, tovarno aksialnih batnih črpalk manjših dimenzij in firmo Indramat, ki izdeluje elektroniko za f. Rexroth, katere gostje smo bili. Naslednji dan smo si v Horbu na Neckarju ogledali še firmo BRUENINGHAUS, ki izdeluje aksialne batne črpalke in motorje večjih dimenzij ter še del programa za Hydromatik, Ulm. Strokovni del ekskurzije je izredno uspel, o sami ekskurziji pa bo treba kaj več napisati na drugem mestu.

Čas do dopustov bo naše društvo izpolnilo še z dvema predavanjima.

Dogovorili smo se dve temi, in sicer:

— Investicije Železarne Store po srednjeročnem programu do leta 1985

— Položaj inovacijske dejavnosti v Železarji Store in stanje aktivnosti, na kateri se nahajamo.

Priljubljeni smo že na jesensko ekskurzijo v Beograd. Radi bi obiskali tovarno 21. maj v Rakovici, si ogledali Beograd in njegove znamenitosti ter obiskali Titov grob. Jeseni pričakujemo tudi nov ciklus predavanj oziroma debatnih večerov, radi pa bi oživili družabno življenje naših članov, za kar je Dom železarjev zelo primeren.

Upamo, da nam bo zastavljeni program uspel. Sami bomo krivi, če temu ne bo tako, saj je naša dejavnost deležna vse družbene podpore, moralne in tudi finančne. S tem v zvezi pozivam predvsem mlajše člane društva in še tiste, ki bi se lahko včlanili, da to storijo aktivno pristopijo k društveni dejavnosti. To je priložnost za vse, da se spoznajo s kolegi in sodelavci iz različnih sredin v Železarji in tudi prilika, da izmenjamo svoja mnenja in izkušnje, kar pravzaprav lahko koristi tudi vsakemu posamezniku in mu pomaga pri uveljavitvi.

Marolt Boris, dipl. ing.

tovariši lepo sprejeli in nam potem razkazali celo naselbino. Brigadirji so bili medtem na delu na drugem koncu mesta. Odpeljali smo se tja, kjer so delali — delovišče je celih deset kilometrov oddaljeno od tabora. »Naša brigada je kopala, lopatala, prevažala znotraj siške rafinerije, pa je bilo zato kaj težko priti do njih. Končno se nam je to posrečilo.

Mlada telesa, zagorela od sonca, so se ritmično sklanjala nad delom. Tam sem zagledal Rafka, Jošta, pozneje Rudija Mužarja, oba Storočana. Sicer pa je v tej brigadi, ki šteje šestinpetdeset mladincev, od tega osemnajst deklet, tudi pet Storočanov obeh spolov. Ostali so iz Celja in iz drugih krajev.

Na kosilo, bil je pasulj s solato in pecivom kot priboljškom, smo odšli skupaj. Nato je komandant sklical brigadno konferenco, kjer smo se z mladimi pogovorili o njihovih problemih in željah. Nato smo poslušali njihove pesmi o Titu, Cvetki Jerinovi, pa tudi take iz lastnega repertoarja. Predsednici železarniške mladine so zdeklamirali ljubezenski pozdrav: C-M-O-K, CMOK, CMOK — ne vedoč, da je to tudi njen priimek, pa jim je to sama povedala, neposredna kakor je.

Prvič v življenju sem gledal ženski nogomet. V popoldanski uri sta se »spopadli« dekliski ekipi Zadra in Vukovarja. Ah, bilo je smeha in bodrenja, fantje pa so na rokah odnesli z igrišča zmagovite Zadarčanke.

Zal nam je zmanjkalo časa, da bi videli igrati tudi dekleta iz »naše« brigade. V taboru so poleg slovenske brigade iz Celja še vukovarska, prištinska, sarajevska in zadarska brigada. O brigadi Cvetke Jerinove so vodilni tovariši izrekli najlepše. Sicer so v njej najmlajši brigadirji, povprečje starosti je 16 let, kar pa ne vpliva na dobre delovne rezultate. Pravijo, da jim je tu lepo, ničesar ne pogršajo, razen morda vode, da bi se kopali. Življenje v taboru teče po utečenih kolesnicah, kjer vsakdo ve za

no treba na novo oplemenjevanje...

To popoldne sem videl mladega Celjana, kakih šestnajst mu je

VELESLALOM RADUHA 1980 V SLIKI IN BESEDI

Vsako leto v mesecu aprilu organizirajo prizadevni planinci iz Luč smučarsko tekmovanje v veleslalomu, na katerem lahko tekmujejo vsi člani planinske zveze, ki imajo plačano članarino za tekoče leto in so stari nad 15 let. Tekmovanje poteka na Loki pod Raduho v popolnoma naravnem okolju, kjer ni avtomobilov, vlečnic in teptalcev snega. Tekmuje se v treh kategorijah. V ženski kategoriji nad 15 let, moški A kategoriji do 35 let ter v moški B kategoriji nad 35 let. Za ekipnega zmagovalca društva se štejejo najboljša dva časa moške A kategorije ter po en najboljši čas moške B kategorije in ženske kategorije. Ekipni zmagovalci prejme prehodni pokal, ekipe po posameznih kategorijah pa pokal v trajno last. Poleg pokalov dobijo ekipe in posamezniki od prvega do tretjega mesta še lične diplome.

Veleslalom se je letos prvič preimenoval v spominski veleslalom Jožka Letnerja. Še lani je bil Jožko ne le tekmovalci, ampak tudi eden glavnih organizatorjev tega tekmovanja. Usoda mu je letos to preprečila. Ni bil samo dober smučar, organizator, ampak tudi alpinist. Omahnil je v stenah pri Igli, nedaleč od svojih rodnih Luč.

Storski planinci-smučarji smo se letos že drugič odločili, da se udeležimo tega tekmovanja. Tako je bila zbrana 12. aprila pred internatom na Lipi družina 20 ljudi z vso planinsko in smučar-

sko opremo. Bolj ko se je bližala ura odhoda, bolj sem bil prepričan, da vsi ti ljudje in prtljaga ne bodo mogli v štiri avtomobile. Strah je bil odveč. Brez večjega napora smo se prelevili s prtljago vred v sodobne potujoče no-made. Ne vem, kako so se počutili prostovoljci-vozači Pipa, Frido, Anzi in Karli s tako natalačenimi avtomobili. Splošno vtis je bil, da zelo potrepljivo.

Z vmesnima postankoma v Celju in Ljubnem smo srečno privozili do Strug, kjer je treba zaviti po 14 km dolgi makadamski gozdni cesti proti Vodolam, kjer naj bi parkirali avtomobile.

Ze v Celju smo opozorili Pipa, da se mu je zaradi teže avto zelo posedel, tako da bosta, ko pridemo v Struge, dva izmed nas počakala, Frido pa naj bi bil tisti, ki bi opravil dodatno vožnjo. Toda Pipa je na samo njegov način pristavil: »Ne biksajte ga, to je tank, to ni avto, ta zmore vse!«

Čeprav smo se Pipa za tako izvirne šale malo zaskrbljeni nasmejali, smo vseeno krenili navkreber proti Vodolam z občutkom, da Pipa vozi če že ne tank, pa vsaj nekaj tanku podobnega. To je dokazoval celih 14 km in ker sem se vozil tik za njim, sem se lahko na lastne oči prepričal, kako spretno zna Pipa opravljati s tisto stvarjo, ki ji sam pravi tank. Samo od časa do časa je »poravnal« kakšen kamen v kolozu, ki ga gozdarji-cestarji niso utegnili poravnati s cesto in to

tako temeljito, da se je pod njegovim avtomobilom ob vsakem takem dvoboju kamen-izpušna cev posvetilo, kot bi se pripravljalo k nevihti. Ko smo se tako znašli na koncu poti na Vodolah, sem si hotel ogledati izpušno cev, pa mi Pipo že vnaprej reče: »Cela je! Saj sem rekel, da je...!«

Končno je bilo treba oprtati prtljago in se odločiti, po kateri poti naj gremo do kočice na Loki pod Raduho. Izbrati lažjo, delno kopno cesto, ali strmo, uro in pol dolgo pot čez planino Javorje. Izbrali so težjo, pravo zimsko turo, na katero bi bili lahko ponosni tudi izkušeni planinci. Čeprav ni šlo brez napora, je bil trud poplačan na planini Javorje z izredno lepim vremenom. Prevzeti ob prelepih smučiščih te planine, še posebno tisti, ki so bili prvič na tej planini v takšnih razmerah, kar niso mogli skriti

skoraj v popolni temi. Škoda, da je materiala zmanjkalo že pri prvem pokuševalcu!

Drugo jutro se je tekmovanje pričelo z majhno zamudo. Po besedah naših tekmovalcev na tako lepi, dolgi in strmi progi še niso tekmovali. Posebno drugi del proge je bil izredno strm in hiter. Vozili so vsi na isti progi in splošno mišljenje vseh je bilo, da proga ne bo mogla zdržati vseh 168 tekmovalcev, še posebej, ker je bilo toplo in sončno vreme. Toda kaže, da ima »Timing« Gorenje, ki je postavil progo in izvedel elektronsko meritev časov, bogate izkušnje. Tekmovanje se je končalo v dobri poldruhi uri z majhnimi prekinitvami, pa še tiste so bile zaradi zakasnitve tekmovalcev na startu.

Na tem tekmovanju so se naše ekipe in tekmovalci odlično odrezali. Daleč največji uspeh je

strah pred tistim »breznom« v drugi polovici proge« je dodal Maks ter skromno odšel, da pripravi prtljago za odhod v dolino.

Če je bilo tekmovanje vzorno pripravljeno, ne moremo tega trditi za objavo rezultatov. Cele tri ure je bilo treba čakati do razglasitve in razdelitve priznanj. Razen Maksa, ki je moral počakati na podelitev diplome, Pipa, ki ga meddruštveni pevski oktet nikakor ni hotel izpustiti ter mene so vsi odšli proti Vodolah. Tokrat ne peš, ampak s smučmi, za kar se je prejšnji dan izplačalo izbrati težjo pot. Ko smo končno tudi mi trije prismočali do avtomobilov, so ostali že bili pripravljene za odhod ter se medtem že dobro nasončili. Kar navada je, da se ob vsakem vrnjenju iz Logarske doline oglasimo pri Ivanki — prijazni gostilničarki, ki nas je vedno zelo veselila. »Sedaj, ko vas vidim, verjamem, da je pri nas tudi pomlad!« je dejala in nas povabila za mize. Seveda smo uspeh morali zaliti, nahrbtniki pa so nam dali tisto, kar se da pojedsti. Pripravili smo si pravi planinski narezek, v katerem je prednjačila Ladijeva slanina s čebulo.

Tudi vsega lepega je enkrat konec, zato smo tudi mi krenili proti domu v popoldanskih urah, zadovoljni z naslednjo bero uspehov: ženska ekipa je osvojila peto mesto, mlajši člani četrto, starejši člani odlično drugo ter ekipa društva peto mesto. Med posamezniki v ženski kategoriji je osvojila Obrez Nada 10., Kaluža Marjana 14., Sivka Minca 22. ter Renčel Cvetka 24. mesto. Pri mlajših članih je Lorger Edi osvojil 19., Holcinger Karli 20., Kavka Ali 23., Renčelj Miran 35., Sivka Drago 61. in Sivka Slavko 63. mesto.

Pri kategoriji moških nad 35 let je Mastnak Maks osvojil že prej omenjeno prvo mesto, njegov čas je obenem bil tudi najboljši čas med našimi tekmovalci, Tine Veber je prismočal 12., Rozman Franci 14. ter Pipinič Jože na 18. mesto.

Bolj kot doseženi rezultati je pomembno, da smo se zbrali, žrtvovali svoj dragoceni prosti čas pa tudi denar ter tako zastopali ne le našo planinsko društvo, ampak tudi Železarno Štore. Zato vsem v imenu upravnega odbora hvala in nasvidenje prihodnje leto!

Tine SIVKA

Humor

Očka, zakaj pa ne smemo hoditi po travi?

Zato vendar, ker imamo poti!

Očka, zakaj pa v železarni hodijo po travi in ne po poti?

Veš sinko, to so pa res nekulturni ljudje.

Ja očka pa ni res! Glej. Izračunal sem po Pitagorevem izreku, da se s plača hoditi po hipotenuzi in ne po katetah. Tako imajo krajšo pot, prihranek na času in za to lahko več naredijo.

Veš, sinko res je to kar praviš. Po zelenicah v Štore II si skrajšajo pot, pa s tem ne pridobijo nič, pač pa samo travico uničijo.

Ne, ne očka! Je prihranek. Saj tudi ta veliki, mislim tiste, ki so vodje hodijo kar po travi.

Veš očka, to mora biti prihranek, pa bom prosil, da mi za to, ker sem ga dokazal, dajo nagrado!

Dedek! Poglej, pa mi povej, če je šica pravilno ocenila moj prosti spis?

Veš sem napisal, da se otroci ne smemo igrati z otvorenim plamenom, da je nam mladim zabranjeno pušenje, potem sem pa še napisal, da je zabranjen pristop nezaposlenima, ker je lahko opasnost od eksplozije...

Ja Tomažek. To pa ni slovenščina. Tovarišica je imela še kako prav. Kje pa si prečital to tvojo slovenščino?

Ja, dedek. Vsak dan čitamo to otroci, ko gremo v šolo in iz šole. Pa še ti si ogledj. To je na novi zdravstveni postaji v Štorah. Table so tako velike, da boš tudi ti brez očal to prečital kar s ceste.

Udeleženci železarjev — planincev na tekmovanju za pokal Raduha 1980

zadovoljstva. »Vidite, fantje,« je dejal Tine Veber. »Saj znamo mi dobro smučati, samo takšnih treningov za noge nam manjka!«

Ko smo se spuščali proti koči na Loki, smo že srečevali prirreditelje, ki so nosili palice na planino Javorje in nam povedali, da bo letošnje tekmovanje za spremembo na tej planini, saj ni oddaljena od kočice na Loki več kot 10 minut hoje. Na kočico smo prišli med prvimi ter dobili največjo sobo. Po kratki malici so fantje odšli nazaj na planino preizkusiti smučišče. Že pred mrakom smo bili zopet vsi zbrani pri večerji. V navadi je, da je ob takšnih prilikah po večerji zelo veselo.

Z razliko od lanskega leta, ko je bilo veselo, kot to znajo biti le planinci, Storočani pa smo v družabnosti in veselosti vedno prednjačili, je letos tekkel pogovor bolj o tekmi, ki je bila določena za ob 8. uri zjutraj. Še tistim skupinam, ki so hotele zapeti kakšno ubrano pesem, to nikakor ni uspelo. Misel na našega misleca, tov. Tita in njegovo bolezen jim tiste planinske veselosti ni dovoljevala, čeprav jim tega nihče posebej ni prepovedal. Zato smo bili kmalu zbrani vsi v sobi, v svojih posteljah, kjer se je Pipo izkazal kot specialist za »posebne sendviče«, v katerih je namesto običajnega kruha in nadeva le grizljaj skorje, žlica soli ter pol čebule; dodatna specialiteta je ta, da mora biti takšen sendvič serviran iz Pipovih rok in

dosegel Maks Mastnak v kategoriji nad 35 let s prvim mestom in skupaj z rezultatom Tineta Vebra dosegel ekipno še drugo mesto v tej kategoriji. Za las nam je ušel pokal, dobili pa smo dve dragoceni diplom. Čeprav je Maks lansko leto dosegel drugo mesto v isti kategoriji, je letos vozil izredno, saj je imel prednost pred drugouvrščenim skoraj sekundo in pol. Ko sem mu pozneje čestital za zmago, ni skrival zadovoljstva. Povedal je, da je čutil, kako ima progo v nogah in da mu je uspelo vse, kar je poskušal med vratci. »Odločilno za uspeh je bilo to, da si premagal

Drugo mesto — ekipno — članov starih nad 35 let

KADROVSKE VESTI

V mesecu maju so bile v naši delovni organizaciji združenega dela naslednje kadrovske spremembe:

NOVI ČLANI NAŠE ORGANIZACIJE ZDRUŽENEGA DELA

Sarajlija Milorad, NK delavec — valjarna I; Ducman Stefan, NK delavec — valjarna II; Malbašič Svetislavka, NK delavka — komunalna; Bogovič Franjo, NK delavec — livarna II; Majoranc Vinko, SS gradbeni tehnik — TOZD DPG; Balčinovič Roman, NK delavec — livarna I; Dedič Mehmed, NK delavec — livarna I; Fideršek Zvonko, NK delavec — jeklarna; Adžić Željko, NK delavec — jeklarna; Legvart Vera, NK delavka — TOZD DPG; Knez Ciril, PK žerjavovodja — valjarna II; Mustić Nijaz, NK delavec — valjarna I; Milojevič Marinko, NK delavec — valjarna I; Todorović Borko, NK delavec — valjarna I; Hercigonja Stjepan, NK delavec — valjarna I; Todorović Borislav, NK delavec — valjarna I; Murko Stanko, NK delavec — TT montaža; Balčinovič Hazim, NK delavec — valjarna I.

IZ JLA SO SE VRNILI

Mastnak Radislav, KV strojni ključavničar — strugar — vzdrževanje transportnih sredstev; Krajcer Božidar, NK delavec — livarna I; Romih Jožef, KV valjalec profilov — valjarna II; Čečko Andrej, KV avtomobil. klepar — TT obdel.; Augustinčič Franc, KV strugar — valjarna II.

Zaradi neopravičenih izostankov so odšli

Bajrič Omer, NK delavec — valjarna I; Dizdarevič Cazim, NK delavec — jeklarna; Otroček Josip, KV avtomobil. — TT montaža; Jakupi Vehbi, NK delavec — livarna II; Dizdarevič Osman, NK delavec — jeklarna; Cmok Branimir, KV strugar — mehanična.

Izključeni iz delovne organizacije zaradi neopravičenih izostankov

Zakovšek Rado, PK varilec — valjarna II; Sogojeva Bajram, NK delavec — livarna II; Pesjak Ivan, KV livar kalupar — livarna II; Salihu Sulejman, NK delavec — jeklarna; Rajh Edvard, NK delavec — TT skladišče; Sinani Ragip, NK delavec — jeklarna II; Koralijski Milorad, NK delavec — livarna I; Cingulin Ivan, NK delavec — livarna II; Čordič Refik, PK voznik villičarja — valjarna I; Malgaj Janez,

NK delavec — livarna II; Nuhič Sinan, NK delavec — jeklarna; Džambič Izeta, NK delavec — jeklarna; Krajcer Dragutin, NK delavec — livarna II; Cingulin Josip, NK delavec — valjarna II; Gajšek Zdravko, NK delavec — livarna I; Podgoršek Jurij, KV strugar — obdelovalnica litine; Nura Rexhep, NK delavec — valjarna II.

Sporazumno odšli iz podjetja

Mlinarič Franc, NK delavec — TT montaža; Pocač Milojka, KV frizerka — EOS; Kolar Božidar, KV avtoklepar — oddelek za kakovost; Amon Martin, KV prodajalec — DS za komercialne posle.

Redna odpoved

Peer Jožef, NK delavec — valjarna II; Fekeža Slavko, NK delavec — valjarna I; Tomanovski Ljubo, NK delavec — valjarna II; Pistivšek Anton, KV strugar — obdelovalnica valjev.

Zaradi negativne ocene v poizkusni dobi je odšel

Cohl Miran, KV strojni ključavničar — jeklovlek.

NA NOVO ŽIVLJENJSKO POT SO STOPILI

Kitak Milan — elektro delavnica; Mašera Franc iz mehanične delavnice; Srednik Miha iz valjarne I; Rebernik Vinko iz valjarne I; Krajnc Edi iz transporta; Zupanc Dragica — DS za kadre; Pasarič Andrej iz TOZD GKSG; Mackošek Stanislav iz valjarne I; Kendja Dušan iz livarne I; Bučar Emil iz DS za komercialne posle — nabava TT; Galuf Martin, talilnica; Dizdarevič Mohamed — talilnica; Horvat Vlado — kontrola v TT.

NARAŠČAJ V DRUŽINI SO DOBILI

Zupanc Franc — TOZD R; Gozdnikar Mirko, vzdrževanje; Jug Zdravko — elektro delavnica; Dornik Franc, TT montaža; Zajc Zdravko, jeklarna; Dizdarevič Esad, valjarna I; Plazar Zdenko, MRA; Plevnik Stanko — Elektrojeklarna; Pajek Leopold — mehanska obdelava; Hernalc Emil, jeklovlek; Spreitzer Hinko, TOZD R; Čanžek Vlado — mehanična delavnica; Rozman Anton — TOZD GKSG; Marcen Jože — livarna I; Štingl Jože — elektro obrat; Cvahte Zoran — jeklovlek; Koprive Martin — livarna II; Drobne Albin — livar-

na II; Uka Šefki — aglomeracija; Romih Zdravko — TOZD R; Kovač Franc — transport; Knafelc Daniel — mehanična delavnica.

Upokojenci

ROMIH Jurij, rojen 11. 11. 1926, stanujoč Kanjuce 4. Leta 1955 se je zaposlil v rudniku Pečovniku. V železarni si je pridobil lastnosti delavca leta 1960 najprej kot čistilec gredic v valjarni. Nadalje je opravljal dela na različnih delovnih mestih. Leta 1962 je bil premeščen v kemijski laboratorij kot vratar. Leta 1964 je opravljal dela in naloge čuvaja v nadzorni službi. Pred upokojitvijo pa je bil vratar. Redno je bil upokojen 16. 5. 1980.

KOJNIK Angela, rojena 13. 5. 1925, stanujoča Kompole 102. V železarni Store se je zaposlila 12. 7. 1945 do 15. 11. 1946. Ponovno si je pridobila lastnosti delavke leta 1949 v šamotarni kot čistilka opeke. Leta 1963 je bila premeščena v komunalni oddelek kot čistilka v šamotni. Pred upokojitvijo pa je opravljala dela in naloge delilke bonov v TOZD DPG.

Redno je bila upokojena 16. 5. 1980.

KOŠTOMAJ Jože, rojen 10. 2. 1929, stanujoč Smiklavž 4 b, p. Škofja vas. V železarni se je zaposlil leta 1949. Po prihodu iz JLA se je ponovno zaposlil v železarni leta 1951 kot zabijač v valjarni. V valjarni je opravljal

dela na različnih delovnih mestih. Nazadnje pa je opravljal dela in naloge ogrevalca fine proge.

Redno je bil upokojen 31. 5. 1980.

Nastop mladih glasbenikov

V sredo, 18. junija, je bilo v telovadnici Osnovne šole v Storah nenavadno glasno. Učenci, ki se učijo prvo leto v novoustanovljenem oddelku glasbene šole, pa tudi starejši, ki so osnovno znanje dobili pri godbi in sedaj nadaljujejo v višjih letnikih, so se pripravljali na svoj prvi nastop pred svojimi sošolci.

Ko se je velika telovadnica napolnila z učenci vseh razredov in je ravnatelj tovariš Novak pozdravil vse poslušalce in nastopajoče, se je začelo.

Pred mlade poslušalce so prihajali njihovi sošolci, ki ob vseh šolskih obveznostih zmorejo še toliko časa, da vadijo na instrument. Nastopili so:

flavtisti: Žibret Bernarda, Paulič Andreja, Žibret Lucija; klarinetisti: Ošlak Roman, Vrhovšek Slavko, Fajdiga Mojca, Sikošek Gordana, Žujič Slavica, Žibret Benjamin;

trobentači: Fidler Tomaž, Bobek Janko, Suligoj Roman, Zohar Dejan, Čanžek Marko, Jazbinšek Janez;

hornisti: Vovk Vojko, ansambel klarinetov in komorna skupina trobil. Bil je zanimiv spored od navadnih pesmic do težjih skladb skladateljev Mozarta, Haydna in drugih.

Mladi nastopajoči instrumentalisti, mnogim je bil to prvi nastop pred poslušalci, so se izredno potrudili. Posebno sta vdušila učenca višjih letnikov Zohar Dejan in Žibret Benjamin.

Nastopajoči učenci so se z lepim nastopom najlepše zahvalili svojem mentorjem: Medved Ivanu, Grajžl Bojanu in Pojavnik Stanku iz Celja.

Lepa zahvala tudi njihovim razrednim učiteljem in vodstvu šole, ki imajo do bodočih godbenikov tako razumevajoč odnos.

Mladi glasbeniki obljublajo, da bodo večkrat pripravili še boljše nastope, v prihodnje tudi v Kulturnem domu, če se bodo našla sredstva za popravilo dotrajanega klavirja.

F. Z.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža

RUDIJA ZUPANCA

se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti, mu darovali vence in cvetje. Posebna zahvala vsem za izkazano pozornost, godbi železarne za igrane žalostinke. Hvala vsem, ki so mi kakorkoli stali ob strani v teh težkih dneh.

Zena Jožica

STORSKI ZELEZAR — Glasilo OZD Slovenske železarne ZELENARNA STORE — Izhaja dvakrat mesečno — Uredniški odbor: Gradišnik Frido, Tomažin Anica, Knez Peter, dipl. ing., Kavka Franc, Renčelj Vlado, Uršič Rudi, Zelič Franc, ing., Zmahar Ivan — odgovorni in glavni urednik: Kavka Franc, pomočnik urednika: Uršič Rudi. Po mnenju republiškega sekretariata za prosveto in kulturo Ljubljana, je časopis oproščen davka od prometa proizvodov (št. 421-1/72 z dne 20. 2. 1974) — Tisk. AERO Celje — TOZD grafika — Rokopisov ne vračamo.